

før der kommer en Lov om frivillige Auktioner, ellers gad jeg vide, hvorledes det skal gaa.

Der er i mange Tilfælde lignende Forhold, men kun eet vigtigt, som jeg vil fremhæve igen: Bestemmelsen om egen Tilstaaelse. Der staar i Lovens § 748, at en egen Tilstaaelse kan den tiltalte, den sigtede, som man mener har begaaet Forbrydelsen, til enhver Tid tage tilbage uden videre. Jeg tillod mig i Foraaret at spørge, hvad det skulde betyde. Da fik jeg, som det var at vente, da Bestemmelsen er meget uklart affattet, to forskellige Svar, et fra Justitsministeren, som sagde, at det skulde betyde det, som der stod, nemlig, at naar tiltalte tog Tilstaaelsen tilbage, gjaldt den ikke, saa maatte der intet Hensyn tages til den. Jeg fik et, som jeg mener, fornuftigere og rigtigere Svar af den ærede Ordfører for Reformpartiet (Sveistrup). Han sagde: Tiltalte kan gerne tage Tilstaaelsen tilbage, men der er en fri Bevisbedømmelse, saa at man altsaa bedømmer den alligevel. Det var et fornuftigere Svar, men naar saa er, vil jeg rigtignok sige, at saa har Bestemmelsen ikke det mindste at betyde. Han kan gerne tage Tilstaaelsen tilbage, men vi dømme ham alligevel efter den.

Jeg tror, at det, Ministeren svarede, er det, han har ment. Men maa jeg ikke gøre det eventuelle Udvalg og den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at der maa en Bestemmelse derom, man maa vide, hvad dette vigtige Punkt angaar, om det virkelig er saaledes, tværtimod hvad der gælder i det praktiske Liv, at naar en Mand offentlig overfor sin Dommer og maaske gentagne Gange har erklæret sig skyldig i en Forbrydelse, skal han kunne tage Tilstaaelsen tilbage, og saa skal den være intet. Man maa have dette at vide, for jeg vil nemlig gøre opmærksom paa, at hvis det er Tilfældet, bliver Varetægtsarresten lang og de inkvisitoriske Dommeres Hverv meget stort. Vi have faaet at vide — det er sagt udtrykkelig i Landstinget af Ordføreren dér —, at det, som vi nu indføre, er Inkvisitionen, det vil sige, vi bibeholde Inkvisitionen i Straffeprocessen. Det maa de Herrer ikke skjule for Deres Vælgere. Det er sagt af Højres Ordfører i Landstinget, og det er ganske rigtigt, at Retten og Pligten til at skaffe Sagen oplyst, til at skaffe Tilstaaelsen udpresset af den tiltalte paahviler Dommeren, og idet man paalægger Dommeren denne Pligt, paalægger man ham ogsaa

den Pligt og giver ham den Ret at udvide Varetægtsfængslet, for andet Middel har han ikke. Han maa altsaa se at faa tiltalt Tilstaaelse. Men hvis denne Tilstaaelse kan tages tilbage, hvad Øjeblik det skal være, kan han ikke nøjes dermed. Nu er der en Mængde kriminelle Sager, som gaa ret hurtigt, fordi man faar fat i vedkommende, og saa siger han angergivent: Ja, jeg har gjort det, og man kan se, at Oplysningerne i Sagen passe dermed, og saa dømmer man ham, og intet Menneske tvivler om, at det er, bortset fra ganske abnorme Tilfælde, fuldt stemmende med Retfærdigheden. Men det vil man ikke kunne gøre, hvis det skal gælde her med disse Tilbagetagelser af egen Tilstaaelse. Dommeren maa, hvis han er en fornuftig Mand — og det vil han være, han vil i hvert Fald snart faa Praksis —, sige: Det kan ikke gaa an, jeg nøjes med egen Tilstaaelse, bestyrket med Omstændighederne, sæt, jeg saa slutter Undersøgelsen, og tiltalte saa i sidste Øjeblik siger: Jeg tager min første Tilstaaelse tilbage. Saa er jo det hele omsonst. Deraf følger, at Varetægtsarrest og Undersøgelsen mod tiltalte bliver uhyre vidtløftig, saa snart man ikke kan nøjes med hans egen Tilstaaelse. Og det er det urimeligste af Verden. Beviskraften af egen Tilstaaelse er bygget paa det psykologiske Moment, at ingen vil lyve sig selv noget ondt paa. Man kan stole paa, naar man bortser fra halvgale Mennesker, at naar nogen tilstaar sig skyldig i en Forbrydelse, er han det ogsaa. Men det vigtigste og mest sande Element i Undersøgelsen staar altsaa her Fare for rent at elimineres, rent at forsvinde. Jeg fremhæver dette for at gøre opmærksom paa, at man i alt Fald maa sige, hvad man mener med denne Ret til Tilbagetagelse af egen Tilstaaelse. Det bedste vilde være at slette Bestemmelsen ud, saa vil det gaa som nu. Man er ingenlunde i en kriminel Sag bunden ved den sigtedes Tilstaaelse. Naar han har tilstaaet, er han bagefter kun bunden, indtil Sandsynligheder og Omstændigheder vise, at Tilstaaelsen ikke kan være rigtig. Naar den f. Eks. er fremkommen under en sygelig Tilstand eller ved en Fejltagelse, er der ingen Mennesker, der dømmes paa det.

Jeg skal ikke trætte det høje Ting med flere Eksempler, jeg kunde godt nævne en Snes Stykker til. Jeg ved ikke, hvad Bonitet de Herrer tillægger dem, jeg har givet, jeg selv tillægger dem god Bonitet, og jeg kunde som sagt nævne flere af lige